

POSTANOWIENIE

Dnia 4 lutego 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Henryk Pietrkowski

w sprawie z powództwa B. Spółki Akcyjnej w W.

przeciwko A. K.

o ochronę dóbr osobistych oraz prawa ochronnego na znak towarowy,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 4 lutego 2016 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 26 lutego 2015 r., sygn. akt I ACa [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania oraz
oddala wniosek pozwanego o zasądzenie kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna została ukształtowana w przepisach kodeksu postępowania cywilnego jako nadzwyczajny środek zaskarżenia, nakierowany na ochronę interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa, jednolitości orzecznictwa oraz prawidłowej wykładni, a także usunięcie z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwych, nie zaś jako ogólnie dostępny środek zaskarżenia orzeczeń umożliwiający rozpoznanie sprawy w kolejnej instancji sądowej. Koniecznej selekcji skarg pod kątem realizacji tego celu jakiemu służy skarga kasacyjna i postępowanie wywołane jej wniesieniem służy instytucja tzw. przedsądu, ustanowiona w art. 398⁹ k.p.c., w ramach której Sąd Najwyższy dokonuje wstępnej oceny sprawy przedstawionej mu ze skargą kasacyjną. Ten etap postępowania

przed Sądem Najwyższym jest ograniczony do zbadania przesłanek przewidzianych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 - 4 k.p.c., tylko bowiem w razie spełnienia jednej z nich, przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest usprawiedliwione.

Pełnomocnik powoda B. spółka akcyjna z siedzibą w W. w skardze kasacyjnej wniesionej od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 26 lutego 2015 r. wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania oparł na przesłankach wskazanych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c.

Istotne zagadnienie prawne autor skargi kasacyjnej sprowadził do dwóch pytań dotyczących art. 160 ustawy z dnia 30 czerwca 2000 r. – Prawo własności przemysłowej (t. j. Dz. U. 2013, poz. 1410 z późn. zm.) w zakresie wykładni „pojęcia charakteru lokalnego prowadzonej działalności” oraz ustalenia ciężaru dowodu.

Przez istotne zagadnienie prawne rozumie się problem o charakterze prawnym powstały na tle konkretnego przepisu prawa, mający charakter nowy i rzeczywisty w tym znaczeniu, że jego rozstrzygnięcie stwarza realne i poważne trudności, którego wyjaśnienie ma znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy, ale także dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21 maja 2013 r., IV CSK 53/2013, nie publ.). Jeżeli w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący powołuje się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, powinien to zagadnienie precyzyjnie sformułować i wskazać argumenty, które prowadzą do rozbieżnych ocen (por. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r. II CZ 35/01, OSNC 2002 nr 1, poz. 11).

Powyższych wymagań autor skargi kasacyjnej nie spełnił. Nie jest zagadnieniem prawnym twierdzenie o „potrzebie sformułowania wskazówek interpretacyjnych w zakresie rozumienia pojęcia charakteru lokalnego prowadzonej działalności”, skoro pełnomocnik skarżących nie przedstawił argumentów prawnych, które świadczyłyby o możliwych rozbieżnościach interpretacyjnych. W odniesieniu do drugiego z pytań należało stwierdzić, że autor skargi kasacyjnej nie wykazał, że rozstrzygnięcie problemu rozkładu ciężaru dowodu stwarza jakiegokolwiek trudności. Tak skonstruowany wywód nie dał podstaw do przyjęcia, że w sprawie wystąpiło istotne zagadnienie prawne w przywołanym wcześniej rozumieniu.

Uzasadnienie wniosku w zakresie przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 2 pełnomocnik powoda ograniczył do wskazania na błędne zastosowania przez Sąd Apelacyjny art. 296 ust. 2 pkt 2 i 3 Prawa własności przemysłowej oraz art. 43¹⁰ k.c. nie zaś do wykazania publicznoprawnej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Z istnieniem "poważnych wątpliwości" interpretacyjnych w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. nie można utożsamiać odmiennego od zapatrywań Sądu II instancji stanowiska strony postępowania, jeżeli nie opiera się ono na odpowiednio pogłębionym wywodzie jurydycznym wskazującym na możliwość odmiennej interpretacji przepisu przy zastosowaniu tej samej metody wykładni lub odmiennych jej wyników przy zastosowaniu różnych metod wykładni (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 26 listopada 2012 r., III SK 19/12, nie publ.). Szczegółowa analiza nie pozwoliła więc na przyjęcie, że powołana przesłanka została wykazana.

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do merytorycznego rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

Sąd Najwyższy oddalił wniosek pełnomocnika pozwanego o zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego, bowiem jedyną czynnością tego pełnomocnika w tym postępowaniu było sporządzenie kilku zdaniowej „odpowiedzi na skargę kasacyjną”, niezawierającej żadnej argumentacji jurydycznej, bez odniesienia się do przesłanek przewidzianych w art. 398⁹ § 1 k.p.c., ani też do powołanych w skardze kasacyjnej podstaw kasacyjnych. Ograniczenie uzasadnienia tego pisma do trzech krótkich zdań, z których pierwsze stanowiło stwierdzenie faktu wniesienia skargi kasacyjnej, a kolejne wskazywało – bez jakiegokolwiek argumentacji – że zaskarżone orzeczenie jest zgodne z prawem, dawało podstawę do stwierdzenia, że opracowane przez pełnomocnika pozwanego pismo nazwane „odpowiedzią na skargę kasacyjną” w istocie nie ma takiego charakteru, a koszty związane z jego wniesieniem nie były kosztami celowej obrony w rozumieniu art. 98 § 1 k.p.c.